Uprostred nariekania vďakyvzdanie

Suspírium: „Veď tvoja milosť je lepšia ako život, moje pery ťa budú velebiť. Budem ťa žehnať po celý život, v tvojom mene budem dvíhať ruky." (Ž 63,4-5) Amen.

Pieseň: Žalm č. 8. 1. verš: „Bože, pred Tebou už celá zem už plesá…"

Pozdrav: „Veľký a všemocný je náš Pán, jeho múdrosť je nesmierna. […] Spievajte Hospodinovi pieseň vďaky, spievajte nášmu Bohu." (Žalm 147, 5-7) Amen.

Suma evanjelia: je zapísaná vo Svätom Písme ako ju čítame v Liste apoštola Pavla Kolosanom v 1. kapitole v trinástom až v osemnástom verši takto: „On nás vytrhol z moci tmy a preniesol do kráľovstva svojho milovaného Syna, v ktorom máme vykúpenie a odpustenie hriechov. On je obraz neviditeľného Boha, prvorodený všetkého tvorstva. Veď v ňom bolo stvorené všetko na nebi i na zemi, viditeľné i neviditeľné, tróny i panstvá, kniežatstvá a mocnosti, všetko je stvorené skrze neho a pre neho. A on je pred všetkým a všetko pretrváva v ňom. On je hlavou tela, Cirkvi. On je počiatok, prvorodený z mŕtvych, aby tak mal vo všetkom prvenstvo." (Kol 1,13-18) Amen. Prosím, zaujmite si svoje miesta.

Pieseň: Žalm č. 8. 2-5. verše: „Keď vidím slávu Tvojho diela, Pane,..."

Vzdych: „Pred ním vylievam svoj žiaľ, rozprávam o svojom súžení. Keď môj duch chradne,ty aj vtedy poznáš môj chodník. Na ceste, ktorou idem, mi nastavili osídlo. Pozri sa napravo a uvidíš: nikto ma nechce poznať. Nemám kam utiecť, nikto sa o môj život nestará. Hospodin, k tebe volám, hovorím: „Ty si moje útočisko, môj podiel v krajine žijúcich!" (Ž 142,6) Amen.

Lekcia: Kniha Jóba 7. kapitola: *„Či nie je údelom človeka na zemi boj? Jeho dni sú ako dni nádenníka, ako otrok dychtí po chládku, ako nádenník baží po výplate. Tak mi bol daný do dedičstva chladný svit mesiaca a boli mi nadelené noci útrap. Keď si ľahnem, vravím: ‚Kedy už vstanem?' Ale večer sa preťahuje a zunuje sa mi prehadzovanie až do úsvitu. Telo sa mi oblieklo do červov, moja koža popraskala ako hruda suchej zeme a mokvá. Moje dni prebehli rýchlejšie ako tkáčsky člna skončili sa v beznádeji. Spomeň si, že môj život je len závan vetra, moje oko sa nevráti pozrieť sa na krásu. Neuzrie ma oko toho, kto sa na mňa pozerá. Uprieš na mňa zrak, ale už ma niet. Ako sa rozplynul oblak a zmizol, tak ten, kto zostupuje do podsvetia, už nevystúpi. Už sa nevráti do svojho domu a doma ho nespoznajú. Takže ja si nejdem krotiť ústa, prehovorím z bolesti svojho ducha, s trpkou dušou sa budem sťažovať. Som azda more alebo morská obluda, že nado mnou ustanovuješ stráž? Keď vravím: ‚V posteli sa mi*

uľaví a lôžko ponesie môj nárek,' vtedy ma snami desíš a strašíš vidinami, takže moja duša volí zadusenie, radšej volí smrť ako život. Mám toho dosť! Večne žiť aj tak nebudem! Nechaj ma, veď moje dni sú len márnosť! Čo je človek, že ho máš za takého veľkého a venuješ mu takú pozornosť, že ho ráno čo ráno navštevuješ a každú chvíľu skúmaš? Dokedy neodvrátiš odo mňa svoj zrak? Nenecháš ma ani kým neprehltnem slinu! Čo ti spôsobím, ak by som zhrešil, ty strážca ľudí? Prečo si si ma postavil za terč, takže som sám sebe na ťarchu? Prečo mi neodpustíš môj hriech a neprepáčiš moju vinu? Teraz si ľahnem do prachu, ty ma budeš hľadať, ale už ma nebude."

Modlitba: Pane, môj nebeský Otče, v tichosti a s pokorným srdcom predstupujem pred Teba. Ty poznáš moju únavu, moje obavy, nevyslovené vzdychy i všetko, čo nosím v hĺbke svojho srdca. Pane, niekedy sa unavujem pod ťarchou životných bremien a nerozumiem, prečo musím znášať toľko vecí. Aj ja sa pýtam slovami Jóba: Čo je človek, že sa oňho tak veľmi staráš? Prečo na mňa hľadíš s láskou aj vtedy, keď sa sám cítim slabý? Ježišu môj, Ty si tichý a pokorný srdcom. Prosím Ťa, uč aj mňa tichosti, trpezlivosti a dôverujúcemu pokoju. Keď som unavený, daj mi silu; keď sa bojím, daruj mi pokoj; keď nerozumiem svojej ceste, pomôž mi, aby som sa aj napriek tomu pevne držal Teba. Pane, v Dávidovom volaní, v Eliášovom vyčerpaní a v Jóbovej bolesti spoznávam aj svoju vlastnú ľudskú slabosť. Chcem však veriť, že ani v tých najťažších chvíľach na mňa nezabúdaš. Nie vždy rozumiem Tvojim plánom, ale chcem Ti odovzdať svoj život do Tvojich rúk. Ďakujem Ti, že pred Tebou nemusím predstierať, že som silný. Môžem Ti priniesť svoje zlomené srdce, svoje otázky i svoje slzy. Pretváraj ma podľa svojej lásky, aby moje srdce ani uprostred skúšok nezatvrdlo, ale aby som bol čoraz milosrdnejší a láskavejší k druhým. Pane, ak si Ty so mnou, kto môže byť proti mne? Chráň ma pred beznádejou a pomôž mi dôverovať Ti aj vtedy, keď ešte nevidím odpoveď. Teraz Ti v tichosti odovzdávam samého seba. Nech sa v mojom živote stane Tvoja vôľa. Zostaň so mnou a uč ma každý deň žiť v Tvojom pokoji. O toto Ťa prosím v mene Ježiša Krista. Amen.

Pieseň: Chválospev č. 326: „Ty môj Otče dobrotivý,..."

Vzdych: „Preto vám hovorím: Nebuďte ustarostení o svoj život, čo budete jesť a piť, ani o svoje telo, čo si oblečiete. Či nie je život viac ako jedlo a telo viac ako odev? Pozrite sa na nebeské vtáky: nesejú ani nežnú, ani nezhromažďujú obilie do sýpok, a váš nebeský Otec ich živí. Či vy nie ste oveľa viac ako ony? (Mt 6,25-26) Amen.

Biblický text: Kniha Jóbova 7. kapitola 17. verš:
„Čo je človek, že ho máš za takého veľkého a venuješ mu takú pozornosť,..."

Ježiša oslavujúce živé kresťanské spoločenstvo, milí bratia a drahé sestry!

Je jedna veta, ktorú často vyslovujeme: „Stojím na nohách!“ Stojím na nohách, hoci mám za sebou ťažký rok. Stojím na nohách, hoci ma postihli straty, sklamania a choroby. Nie všetko sa vyvíjalo tak, ako som si naplánoval, a predsa som tu. Ale stačí nám iba to, že stojíme na nohách? Nemali by sme sa na chvíľu zastaviť, rozhliadnuť sa okolo seba a položiť si otázku: Za čo všetko môžem ďakovať? Veď človek môže stáť na nohách, a pritom byť vo svojom vnútri zlomený. Môže mať plnú komoru, a predsa prázdne srdce. A môže byť niekto bohatý aj uprostred ťažkostí, pretože má človeka, ktorý ho vypočuje, má sa kam vrátiť domov a má Boha, pred ktorým nemusí skrývať ani svoje slzy. Vďakyvzdanie za nové víno nie je iba oslavou úrody. Ďakujeme za plody zeme, za výsledky našej práce a za každodenný chlieb. Ďakujeme však aj za život, lásku a Božiu milostivú ochranu, ktorá nás zachováva. Náš dnešný biblický text však nepochádza z piesne vďaky. Ozýva sa v ňom hlas trpiaceho človeka. Jób stratil svoju istotu, žije v bolestiach a nerozumie tomu, čo sa s ním deje. Vtedy sa pýta Boha: „Čo je človek, že ho tak vysoko ceníš a že sa ním tak zaoberáš?“ Čo je človek? Prečo sa Boh oňho stará aj vtedy, keď je slabý, keď trpí a keď už ani sám nerozumie svojmu životu? Táto otázka sa prihovára aj nám počas slávnosti vďakyvzdania za nové víno. **1. Stojím na nohách – ale nie som sám.** Jób sa sťažuje. Neskrýva svoju bolesť a netvári sa, akoby bolo všetko v poriadku. Pýta sa, zápasí a prináša svoje utrpenie pred Boha. Aj toto je viera. Viera neznamená, že nemáme žiadne otázky, ale že sa obraciame k Bohu aj so svojimi otázkami. Možno aj my máme za sebou ťažký rok. Niekto zápasí s chorobou, niekto smúti, ďalší sa obáva o svoju rodinu a niekto sa usmieva, hoci je vo svojom vnútri vyčerpaný. Čo znamená vďakyvzdanie v takýchto chvíľach? Znamená to, že máme mlčať o svojej bolesti? Že sa máme tváriť, akoby sa nič zlé nestalo? Nie! Vďakyvzdanie neznamená popieranie bolesti, ale uvedomenie si, že ani bolesť nás nemôže odlúčiť od Božej lásky. (Porov. Rim 8, 31) Nemusíme ďakovať za

chorobu, aby sme mohli byť vďační za tých, ktorí stáli pri nás. Nemusíme nazývať stratu niečím dobrým, aby sme mohli poďakovať za roky, ktoré sme prežili spolu. Ani Jób nerozumie tomu, prečo trpí. Napriek tomu sa so svojou otázkou obracia na Boha. Nedostáva hneď odpoveď na všetko, ale svoju bolesť vyslovuje pred Bohom. Bratia a sestry, ani my nemusíme dostať odpoveď na každú otázku, aby sme mohli dôverovať Bohu. Stojím na nohách – ale nie som sám. Toto je jedno z najdôležitejších poznaní, ku ktorým nás vedie vďakyvzdanie. **2. Zmena pohľadu – všimnúť si dar.** Nie je jedno, ako sa pozeráme na svoj život. Niekto pre jediné zlyhanie zabudne na všetko, čo sa mu podarilo. Jedna zraňujúca veta ho zamestná na celé dni, zatiaľ čo desať dobrých slov si ani nevšimne. Vidí iba to, čo mu chýba, a zabúda na to, čo mu zostalo. Vďakyvzdanie nás učí, aby sme popri ťažkostiach dokázali vidieť aj dary. Neznamená to, že všetko zlé máme nazývať dobrým. Choroba bolí, smútok je skutočný a osamelosť je ťažká. No aj uprostred bolesti sa môže nájsť niekto, kto nás chytí za ruku. Aj uprostred neistoty sa pred nami môžu otvoriť dvere. Slávnosť vďakyvzdania za nové víno nám to pripomína. Gazda pracuje, stará sa o vinič a plní svoje úlohy. Nemôže však rozkazovať oblakom, nedáva život semenu a neovláda počasie. Pracujeme, sejeme, žneme a oberáme hrozno – ale zároveň dostávame aj dary. Preto nás vďakyvzdanie učí pokore. Učí nás, aby sme nič nepovažovali za samozrejmosť. Človek, ktorý ďakuje, nemusel dostať viac než ostatní. Naučil sa však všímať si aj to, čo dostal ako dar. A možno práve toto je dnes naša otázka: Čo som si doteraz nevšimol? Kto stál pri mne? Za čo môžem poďakovať? Božiu pozornosť. **3. Máš niekoho, s kým môžeš zdieľať svoj život?** Šťastie nezávisí iba od toho, koľko toho máme. Človek potrebuje vzťahy. Potrebuje, aby ho niekto vypočul, aby niekam patril a aby mal s kým zdieľať svoju radosť i bolesť. Človek môže byť osamelý aj uprostred mnohých ľudí. Rodina môže byť plná ľudí, a predsa v nej môže chýbať pozornosť a záujem. Môžeme sedieť pri spoločnom stole, ale ak sa na seba nepozeráme a nespýtame sa druhého, ako sa naozaj má, strácame práve

to najdôležitejšie. Preto si v živote zvlášť chráňme tri veci! Majme niekoho, s kým môžeme zdieľať svoj život a pri kom nemusíme stále predstierať, že sme silní. Budujme svoje rodinné a ľudské vzťahy, pretože láska si vyžaduje čas, pozornosť, trpezlivosť a odpustenie. A naučme sa znovu byť spolu, spoločne jesť a rozprávať sa. Spoločný stôl nesýti iba telo, ale môže posilňovať aj naše vzťahy. Nové víno, chlieb a slávnostný stôl nech nám pripomínajú, že potrebujeme Boha aj jeden druhého. A cirkevné spoločenstvo by malo byť takým miestom, kde nájde domov aj človek, ktorý zostal sám. Pretože niekedy môžeme byť práve my viditeľným znamením Božej starostlivosti v živote niekoho iného. **4. Jóbov nárek, skúška a Kristov kríž.** Drahí bratia a sestry! Jóbov príbeh nám neposkytuje jednoduché vysvetlenie utrpenia. Jób nevie, prečo musí prežívať všetko, čo ho postihlo. Jeho priatelia hľadajú vysvetlenia, ale často mu spôsobujú ďalšie rany práve tým, že nerozumejú trpiacemu človeku. Ani my nepoznáme príčinu každej skúšky. Nemôžeme každému trpiacemu povedať, že si svoje utrpenie určite zaslúžil alebo že by mal iba viac veriť. Viera neznamená, že každej skúške rozumieme. Niekedy sa prejavuje práve tým, že aj vo svojej bolesti voláme k Bohu. A tu sa náš pohľad obracia k Ježišovi Kristovi. Jób je trpiaci človek, ktorý kladie Bohu otázky. Ježiš Kristus však sám vstupuje do hĺbky ľudského utrpenia. Odmietajú ho, zrádzajú, opúšťajú a napokon ho pribíjajú na kríž. Aj on na kríži volá: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“ (Mt 27, 46) Aký je to výkrik! Výkrik osamelosti, bolesti a úplnej bezmocnosti. Jóbovo utrpenie a Kristov kríž nie sú to isté. Jób hľadá tajomstvo vlastného utrpenia, zatiaľ čo Kristus prijíma kríž za nás. Spája ich však skutočnosť, že pred Bohom Biblie nezostáva výkrik trpiaceho človeka nevypočutý. Kríž hlása, že Boh nezostal vzdialený od ľudského utrpenia. V Kristovi sa k nám priblížil a vzal na seba bremeno našich hriechov. Preto naša nádej nespočíva v tom, že nás nikdy nepostihne žiadna skúška. Naša nádej spočíva v tom, že patríme ukrižovanému a vzkriesenému Kristovi. Na Veľký piatok sa zdalo, že všetka nádej sa stratila. Kríž bol znamením porážky a

učeníkom sa zrútil celý svet. Príbeh sa však Veľkým piatkom neskončil. Na veľkonočné ráno Boh ukázal, že posledné slovo nepatrí smrti. Preto môžeme ďakovať aj vtedy, keď nás ešte niečo bolí. Preto môžeme dúfať aj vtedy, keď nevidíme, čo prinesie zajtrajšok. A preto môžeme povedať životu svoje áno aj vtedy, keď sa všetko nevyvíja tak, ako by sme si želali. **Záver: Vďakyvzdanie aj v tieni kríža.** Drahí bratia a sestry! Jóbova otázka je dnes aj našou otázkou: „Čo je človek, že ho tak vysoko ceníš a že sa ním tak zaoberáš?“ Kto som ja, Pane, že na mňa pamätáš? Kto som ja, že aj so svojimi slabosťami môžem predstúpiť pred Teba? Kto som ja, že sa na Teba môžem obrátiť aj vtedy, keď nerozumiem svojmu životu? Odpoveď sa naplno zjavuje v Kristovi. Boh sa nás nevzdal. Na kríži nám ukázal svoju lásku a svojím zmŕtvychvstaním nám otvoril nádej na večný život. Preto počas tejto slávnosti vďakyvzdania za nové víno neďakujme iba za úrodu. Poďakujme za každodenný chlieb, za svoju rodinu, za ľudské vzťahy a za všetkých, ktorí stáli pri nás v ťažkostiach. A ak máme za sebou ťažký rok, nezamlčujme ani svoj nárek. Prinášajme pred Boha svoju bolesť, svoje otázky a svoje obavy. Nezabúdajme však pritom, že v Kristovi máme nádej. Vďakyvzdanie neznamená, že v našom živote niet kríža. Znamená, že aj v tieni kríža upierame svoj pohľad na Krista. Pretože po kríži prišla Veľká noc. Stojím na nohách – ale nie som sám. Nariekam – ale môžem tak robiť pred Bohom. Nesiem svoje skúšky – ale hľadím na Kristov kríž. A vzdávam vďaku, pretože aj po smrti a temnote prichádza vzkriesenie a nádej. Nech nám Boh dá, aby sme boli vďační nielen počas tohto sviatku, ale aj v každodennom živote. Všímajme si jeden druhého, milujme tých, ktorých nám Boh zveril, a nezabúdajme, že život je dar. Pane, ďakujem Ti, že sa na Teba môžem obrátiť aj so svojím nárekom. Ďakujem Ti, že ma ani uprostred skúšok nenechávaš bez nádeje. Ďakujem Ti za chlieb, víno, lásku a predovšetkým za Ježiša Krista, ktorého kríž a zmŕtvychvstanie sú nádejou nášho života. Amen.

Modlitba: Starostlivý nebeský Otče náš! Ďakujeme Ti, že si nás aj dnes oslovil svojím slovom. Ďakujeme Ti za dar úrody, za našich blízkych a za všetkých, ktorí stoja pri nás. Uč nás, aby sme ani uprostred skúšok nestrácali nádej! Daj silu trpiacim, útechu smútiacim a spoločníka tým, ktorí sú osamelí! Chráň nás pred nevďačnosťou a otvor naše oči, aby sme dokázali vnímať Tvoje každodenné požehnania! Ďakujeme Ti za Ježiša Krista, ktorý nám na kríži zjavil Tvoju lásku a svojím zmŕtvychvstaním nám daroval nádej. Pomáhaj nám, aby sme Ti neďakovali iba slovami, ale aj svojou láskou a skutkami! Požehnaj naše rodiny, naše cirkevné spoločenstvo i celé naše spoločenstvo! Nech Tvoje požehnanie sprevádza prácu našich rúk a nech je celý náš život preniknutý dôverou v Teba! Pre Ježiša Krista Ťa prosíme, vypočuj nás! Amen.

Modlitba Pánova

Ofera: „Vďaka Bohu za jeho nevýslovný dar!" (IIK 9,15)

Požehnanie: „Ustavične sa radujte. Neprestajne sa modlite. Za všetko vzdávajte vďaky, lebo to je Božia vôľa v Kristovi Ježišovi." (ITes 4,16-18) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 332 2-3. verše: „Len v Ňom žijem,…"